

er meget uheldig; jeg er enig med den foresaaende Taler i, at hverken det Offentlige eller nogen anden Mand skal saa at sige gaae imellem Barf og Træ, og det er virkelig at gaae imellem Barf og Træ, naar man vil indlade sig paa at afgjøre Sager, som høre til Faderens og Moderens egen Afgjorelse. Vel er Manden Qvindens Hoved; men det er derfor ikke sagt, at han altid raader (Tatter), ligesom Hovedet ikke altid er det, som regjerer her i denne Verden, men det kan være Hjertet eller mange andre Ting (Tatter); Manden er, naar vi ville bruge Talemaader fra det politiske Sprog, den, som har den udøvende Magt, eller, som den ærede foregaaende Taler sagde, den, som repræsenterer Familien udad, — men derfor er det ikke sagt, at han har den lovgivende Magt — den kan gjerne være et ganske andet Sted. (Tatter.) Men Enhver, som har med Familien at gjøre, holder sig til den, som har den udøvende Magt; saaledes er det ogsaa med Kongen. De fremmede Magter bryde sig hverken om Rigsdagen eller Ministeren, de holde sig til Kongen som den, der repræsenterer Staten udadtil, men om han gjør det indadtil, det er et ganske andet Spørgsmaal (Hør!). Jeg troer, at saalange Ægtefolkene ville forfatte deres ægteffabelige Samliv, maae de selv afgjøre deres Tvistigheder og see at komme overeens, og den, som staaer udenfor, maa henholde sig til Manden; dersom f. Ex. Børnene forsjømme Stolen, og Forældrene idømmes en Mulct, saa maa Faderen betale den, skjøndt det maaskee er Moderens Skyld, at Børnene blive hjemme (Tatter). Det kunde jo ogsaa let træffe sig, at andre Folk kunde blive uenige om deres Børns Opdragelse eller om mange andre Ting, med Hensyn til hvilke man ikke havde nogen Bestemmelse om, hvorledes de havde at forholde sig, og det vilde dog være unaturligt, at en saadan Strid mellem Mand og Kone skulde afgjøres af Rogen, som stod udenfor. Med Hensyn til den første Bestemmelse, da er den aldeles upractisk; hvorledes skal det nemlig bevises, at en Overeenskomst virkelig har fundet Sted? Nu sætter jeg, at en Skipper reiser bort; medens han er borte, maaskee i China, gjør hans Kone Barf, og hun vil

nu have Børnet døbt, men saa siger Præsten: Ja naar der er truffet Overeenskomst med Din Mand om, hvorledes Børnet skal opdrages, men det skal Du bevise. Hvorledes skal det nu kunne bevises, naar Manden er i China? Men hvis dernæst den Ene paaberaaber sig en Overeenskomst, og den Anden saa siger, jeg har ikke indgaaet en saadan Overeenskomst, skal Præsten saa afgjøre det? Hvis den er indgaaet for Notarius publicus (Tatter) og er thinglæst, saa har Beviset maaskee mindre Banfælsighed; men naar den Paagjældende skal føre Beviset ved Thingsvidner (Tatter), skal Præsten saa paakjende disse Vidners Troværdighed, eller skal der anlægges en Retsdag, forat Børnet kan døbes (Almindelig Munterhed!), og der er mange flere practiske Banfælsigheder derved. Hvad de 2 sidste Sætninger eller Bestemmelser i Anordningen angaaer, troer jeg heller ikke, at de ere ønskelige; de staae for det Første ikke i nogen god Sammenhæng med det, som skulde være deres Motiv eller Bevæggrund, hvilket jo egentlig er, at man har mindre Tillid til de Forældre, som leve i blandede Ægteffaber, end til andre, da man ikke troer, at de forstjæne en saadan Tiltro, at de selv kunne afgjøre, i hvilken Religion deres Børn skulde opdrages. Jeg troer nu, at en saadan Mistillid ikke er fortjent; saadanne Folk kunne ofte være ligesaa lidet ligegyldige i Religionsager som andre, og hvis de ere ligegyldige, saa er det ganske simpelt, at de gjøre deres Ægteffab fra blandet til ublandet ved at den Ene gaaer over til den Andens Tro; saa ophører denne Tvang, og det vilde de formodentlig gjøre, hvis man lægger dem mange Hindringer i veien, og forsaavidt vil Loven altsaa arbejde mod det, som den sætter som sit egentlige Niemeed. Men dernæst, dersom Motiverne ere rigtige, saa maa det ikke hedde „Børn, som fødes i blandede Ægteffaber“, men „Børn, som opdrages af Forældre, der leve i blandede Ægteffaber“; thi efter som Loven nu er, kommer det ikke i Betragtning, om Børnene opdrages enten af Cultusministeren, eller af Biskoppen over Sjællands Stift, eller af Fattigvæsenet eller af Vaisenhuset, men der sees kun paa, hvem der er deres kjædelige Forældre,